



**Köves József**

# **Lájkolom a magyar nyelvet**

**versek**

*Köves József*

LÁJKOLOM A MAGYAR NYELVET



*Köves József*

# LÁJKOLOM A MAGYAR NYELVET

Versek

**A**rión  
kiadó

2011

© Köves József  
LÁJKOLOM A MAGYAR NYELVET  
*Versek*

*Tipográfiai terv: KOCSIS JÓZSEF*

© A fedélterv ÁCS ELEONÓRA munkája

*Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.  
A kiadó minden jogot fenntart, részletek közlésének jogát is  
az írott és elektronikus sajtóban.*

ISBN 978-963-9699-43-4

Arión Kiadó, 2011 Budapest  
Felelős kiadó: a kiadó vezetője  
[www.arionkiado.hu](http://www.arionkiado.hu)

Nyomdai munkák: Kinizsi Nyomda, Debrecen  
Felelős vezető: Bördős János, igazgató

## Kérdés

Köves József.

E köznapi névvel  
ismertségedért meg kell küzdened,  
ha vágyod, hogy mindenkit elérjen  
a műveidbe rejtett üzenet.  
De hányan vannak, akiknek fontos  
amit gondolsz e kusza világról?  
Ha feldőlsz, lesz-e olvasó, aki  
emlékszik rád s bármiért hiányol?  
Kinek írsz hát? A papírlapon túl,  
homályosan, szürkén szállong a köd,  
s nem tudhatod, van-e bármi élet,  
az ólomból rótt barázdák mögött.  
Mégis vallani kell, akkor is, ha  
sokak számára név te nem lehetsz,  
azért a halvány reményért, hogy majd  
talán egyszer egy *könyvmoly* felfedez.

(1973)



**Világosabb már a Napnál**



## *Apróhirdetés*

Sose jutottam ötről a hatra,  
Bár az életem tettem a latra.  
Ami adatott, igencsak gyatra.  
Kiadom lelkem busás kamatra.

## *Napnál világosabb*

Világosabb már a napnál:  
rontottál, ha jót akartál.

Könyveket bújtál elvekért,  
s az eszme mindig elvetélt.

Megsimogattál egy ebet:  
vicsorgott s megmarta kezéd.

Ültettél szeretetmagot,  
s az gyűlöletté hervadott.

Nézted a fénylő csillagot,  
de rád csak tompán villogott.

Istentől vártál jeleket:  
kicsúfolt mint egy gyereket.

Másokért dolgoztál sokat:  
s vetettek neked csontokat.

Világosabb már a napnál:  
hatni hiába akartál.

## *A magány jegyzeteiből*

Mindannyian egyedül vagyunk...  
vágyunkat, álmainkat ellenőrzi, támadja  
feleség, szerető s vadidegen.  
Egyedül sincs soha csöppnyi magányunk,  
függetlenségünk is vágyálom csupán –  
  
s nem bújhatunk el önmagunkba sem.

## Száz

### 1.

Apám kilép az urnasírból.  
Nem engedi, hogy ünnepeljem.

Nem kenyere az évforduló.  
Azt dűnnyögi: el kell mennem.  
Fehér haját megsimogatnám  
(a boncteremben féltem ettől:  
úgy feküdt mintha csúfolódna  
az életem, hisz minden eldőlt...)

Menj, int most szellemkezővel,  
aztán legyint egy nagyot.

Várjál, Apa, még nem megyek el!  
– szólnék.  
De már egyedül vagyok.

2007. JÚNIUS 18.

## 2.

*(Anyám sírjánál)*

Mintha itt és mintha most...  
 Nyolcvan fölött is hogy szaladt!  
 Hitte: átér még a túlra.  
 És jött az autó. S a pillanat  
 eldöntötte. Igen. Átér.  
 De vissza nem jön már soha.  
 Nem tud szaladni, és sírját  
 benövi borostyán s moha.

Százéves lenne az anyám?  
 Nem lehet! Hisz itt van velem.  
 Meglátogattál? – kérdezi,  
 s megsimogatja a kezem.

2007. JÚLIUS 22.

## Köszív

Tudjátok, mi a magány?  
Nem vagytok egyedül, és  
mégis üres a parány  
szobátok, s akár a kés,  
végigszeli a jeges  
sarki csöndet szavatok.  
Nincs válasz, csak a rideg  
és közönyös ablakok  
süvítő résein át  
felel kintről a világ.

Tudjátok, mi a magány?  
A falak sem felelnek.  
A térről egy szomszéd lány  
felnéz, de nem ismer meg,  
nem köszön fel ő sem.  
Szíves szóért epedtek,  
de még az utcakő sem  
fordulna tifeledek,  
mert szemetekből látja,  
hogy éppen ettől féltek.  
S kőnek kőből a szíve.

Mit fordítna feleitek?

# Ha lesz még nyár

R. György emlékének

Ha lesz még nyár  
 ha lesz még hársillatos este  
 ha szólnak még a tücskök Szadán  
 ha lesz még erőm kiülni ott a teraszra  
 ha bort kortyolva nézem még a messzi vezető utat  
 ha fel tudom emelni még a rubintos poharat, Gyurika  
 mindig azt érzem majd, egyedül hagytál te ott a  
 sötétben.

Üresek lesznek már a kertasztali esték  
 elillant a télben a jó szomszéd-barát  
 mássá válik most már az a kert is  
 más íze lesz a hús vörösbarnak  
 magammal vitázom a világról  
 csendesesen.

Ha felnézek majd a vibráló csillagokra  
 látom, bekapcsoltad *csillagnyíró*d motorját  
 hogy magadnak köztük járható ösvényt teremts.

## Advent Bécsben

Izzó aranylabdák támadták az eget  
gesztenyés nénike kínált friss meleget  
dalolt a *Mahlerstrasse* *gusztá* volt nagyon  
az egész belváros csupa kincs és vagyon  
még a koldus is kék gyertyának öltözött  
s csillagszórót gyújtott két *dankeschön* között  
ezüst angyalkák Strauss-keringőt táncoltak  
*Stiele Nacht*ot fújt szájharmonikán a vak  
csengettek az eurók papírpoharában  
két kis hópihe is lehullt bánatában  
az égről sok csillag szállta meg a Dómot  
béke áradt mindenből és *tüchtig* jó mód  
a *Rathaus* mögött árusbódék csillogtak  
és mint nyugalomban városiak szoktak  
*burgerek* ették a *hamburgert*, a *vurstot*  
forralt bort ittak rá no meg édes mustot.  
Igen, átjárt ott a békebeli béke

s arra jöttem haza, hogy mindennek vége

(2002. DECEMBER)

## *Engem az Isten*

Engem az Isten nem szeret,  
hiába lettem volna jó,  
elengedte a kezemet,  
szálljak, mint kergült léghajó.

Engem az Isten úgy szeret,  
hogy új s új próbára bocsát,  
s minden rosszon ha túlleszek,  
szemembe csap egy gonosz ág.

## *A sok szép régi emlék*

Elfakult képek: drága mosolyok.  
Öröm és fájdalom gondolni rájuk.  
Kár, hogy elmúlt ami volt.  
De ha nem múlt volna el,  
nem is lenne emlék.  
Jól van ez kitalálva  
mégis.

# Esik

*A világ csak hangulat.*

REVICZKY

Az ablakot eső veri. Itt a lábamnál  
ül(ne) hű kutyám  
– ha lenne.

Érezném melegét.  
Hideg az ég.

Ha lehunyom szemem,  
s a képet nézem,  
a Korong utca  
gyepét  
szinte érzem,

mint rég.

Micsoda messzeség!

Az ablakot eső veri.  
Nincs hű kutyám  
és kedvem.

Hideg az ég.

S már milyen rég!

## *Íme hát nem lelem...*

csontomig hatolt már a bánat,  
így értem el közel hetvenet,  
íme hát nem lelem hazámat,  
*ez a föld* nem persely, nem szeret,

jó, majd egyszer (hamar) befogad,  
s – lehet – lent derűsebb ég ragyog,  
és – szokás felénk – a síromat,  
feldúlja tán néhány *gőjgyalog*,

én ezt kaphatom virág helyett,  
mégis *ott lelem* meg hazámat,  
hát tegye csak aki nem szeret,

csontomig hatolt már a bánat

## *Feleség* (Évfordulóra)

Hogy te mi vagy nekem?  
Nem tudom sorolni.  
Te vagy tiszta ruhám,  
megszokott, jó holmi.  
Te vagy a kenyérem.  
Te vagy a kalácsom.  
Te vagy az ünnepem.  
Te vagy a karácsony.

Te vagy a kispárnám.  
Te vagy a jó álmom.  
Te vagy a kedvesem.  
Ezer éve párom.  
Te vagy az otthonom.  
Puha, meleg fészek.  
Ha emészted magad:  
Én is elenyészek.

## *Asszony a temetőben*

Évtizedek után láttam:  
kőkeresztek sorfalában.

Milyen szép is volt hajdanán!  
Fénytáncot járt a nap haján.

Csókjai buja fűszerek,  
forrón ölelték hús szelek.

S ha futott réten-hegyen át,  
füvek csiklandták derekát.

Talpán ma rozsdás levelek,  
fölötte báránfyellegek.

Száraz avaron lépeget.  
Csak földet néz, nem kék eget.

Mögötte minden, ami volt,  
előtte sok-sok régi holt.

Most sírok között andalog...  
Várják már fönt az angyalok.

ÚGY JÖTT AZ ŐSZ



## *Monet kertje*

Kacérpiros pipacstenger  
fekete lány tépi tépi  
ölében a tüzes virág  
kókadtan is életvidám  
mint a halál, véres halál

gyermek vizililiomnak  
torkát hinár szorongatja  
jácintok a fűzfák alatt  
felisszák a fűzkönnyeket  
pára úszik szemed előtt

dőlni kész a fehér írisz  
felhő mögé bújik a Nap  
gyűrűt húz a korai Hold  
a szilvafák vad virága  
tarackdús föld ölébe hull

elsápadnak a pipacsok  
sebtől vérzik a kardvirág  
táncol a rét táncol táncol  
s belefut a csendes tóba  
a halálos ölelésbe

vészt sikolt a tavirózsa  
lebukik a mély iszapba  
az égből egy éles villám  
vág a tölgyfakoronába  
bágyadt fénye a vízre száll

## *Magányos cédrus*

ÚGY JÖTT AZ ŐSZ

Hátad mögött a tenger. Vagy a sivatag?  
Hová nyúl sok karod, kitől vársz ölelést?  
Bár állnál szebb tájon - visszatart gyökered.  
Cibál a szél... Lenyomja ágaid.  
Hát kapaszkodj, míg a sivatagi számum  
nem fordít egyszer majd hanyatt  
gyökered kitépve  
hogy itt pusztulj el e végtelen  
homokon társtalanul, árván  
a tiszta kék égre tekintve

míg el nem sötétíti varjak rongyhada

## Májusdal

Duzzad, s pattan a rügy.  
Tudom, ez nem nagy ügy,  
nem világmegváltó  
költő tollára váró  
és nem időtálló  
mély gondolattömeg  
de hát engedjétek  
örülni a napnak  
annak hogy aratnak  
majd akik ma vetnek,  
hogy egyre nevetnek  
utcák erdők hegyek,  
engedjétek, legyenek  
oly gondtalan mint e  
koloratúr cinke,  
s mosolygós akár a  
nyíló barka szára,  
hisz ma már süt a nap  
tél-gondok omlanak  
utcákat-tereket  
mint fát a verebek  
borítják friss remények  
tavaszi zenének  
tár fület sok ablak  
s csókot dob a Napnak.

Vattacukor-felhők  
 közt nem leszek felnőtt,  
 bánatom levetem,  
 legyek ma szertelen  
 sok gondom elszalad  
 egy röpké perc alatt,  
 nézem a kék eget  
 májuslány integet.

## *Kánikula*

Már földre bukik a fenyő bágyadt ága,  
mintha üde forrást, bő kutat keresne.  
Vesztes csatamező: holt az egész táj ma:  
eldőlt a fű, halottként nyúlt el a teste.

Mézzé édesedett körtét szív a darázs,  
hullott szilva belébe méhfullánk hatol,  
a kertben a sziklák köve izzó parázs,  
Gyík piheg közöttük a napon valahol.

Autó veri fel a sarkon az út porát:  
tűzkarikát rajzol a homok a légbe,  
csikorog a csap, de nem ad vizet a kút.  
Elsorvadt a mályva, a kert nyári éke.

Zavarodott hangyák árnyékot keresnek.  
Kegyelemért eseng a kék harangvirág,  
s meghajtja fejét a hóhér napderesnek -  
bíbor kakukszegfű rebeg érte imát.

Hús cseppeket keres egy szomjazó madár,  
lesből macska feni rá a foga kését.  
Csönd ül a környéken. Minden holt és sivár.

Gyászol a táj. Várja a nyár temetését.

## *Áprilisi alkony*

ÚGY JÖTT AZ ŐSZ

A pajkos napocska pirosuló pofával  
nyelvét ki-kiöltve küldi le sugarát,  
majd kacagva ráül az égi csúszdára  
s lassan, nagyon lassan elengedi magát;

sikongatva megy le, csöppet sem sietve,  
közben lángkezével szivárványt karol,  
izzó háta mögé kék égfüggönyt húzva  
elmerül, s hajnalig megbúvik valahol.

## *Holdfogyatkozás*

A lufi hold rápottyant a  
tufafenyő csúcsára,  
onnan bámult szerteszéjjel  
aranylábát lóbálva.

Fölnézett a kormos égre,  
megfogott egy csillagot,  
de az kiúszott markából,  
s kacsingatva kacagott.

A hold fenn a fenyő csúcsán  
lassan kiflivé fogyott,  
ekkor megbillent a súlya,  
*s fel, az égre potyogott.*

# Felhőhinta

*Reninek és Ádámnak*

Felhőhinta  
felhőágon,  
legnagyobb a  
nagyvilágon.

De magasba  
visz a hinta!  
Kéklík az ég,  
mint a tinta.

Szállok derűs  
arany nyárba –  
kapaszkodom  
napsugárba.

1999

## Úgy jött az ősz

Úgy jött az ősz, hogy észre se vettem.  
Három kék szilva hullt le a kertben.  
A meggyfa alatt megsárgult levél  
kitárt szárnyait felkapta a szél.  
A pink rózsza foszladozó szirma  
ráborult a földre, mintha sirna.  
Macska surrant el napot keresve,  
de lassanként ránk borult az este,  
a ház előtti hársfalomb alatt  
búcsút intett a nyár, és elszaladt...

SZADA, 2008. AUGUSZTUS

# December

(Reni sorára)

ÚGY JÖTT AZ ÓSZ

paplanba bújik a föld  
akolban vacog a nyáj  
hósipkát húzott a tölgy  
alszik a télben a táj

hurkapálca a fenyő  
vattacukros buta báj  
eltűnik ha tavasz jó  
alszik a télben a táj

szélszárnyon billeg a hó  
halotti csend, szinte fáj  
jég alatt lapul a tó  
alszik a télben a táj

## *Izzik a hó*

Szikrázik a nap a jégen.  
Izzik a hó. Izzik a hó.  
Jaj, de szerettelek régen!  
Izzik a hó. Izzik a hó.

Fekete felhők az égen.  
Olvad a hó. Olvad a hó.  
Elbúcsúzunk még ma szépen.  
Sötét a hó. Sötét a hó.

Szerelmünknek vége végleg.  
Jég lett a hó. Jég lett a hó.  
Jégbe vésem szép emléked.  
Vérzik a hó. Vérzik a hó.

## Gyászjelentés

Súlyos, hosszantartó, nagy szerelem után  
pislákol, majd kihuny benned a szenvedély.  
Lehet, hogy este lesz, talán csak délután,  
vagy éppen kegyetlen, karcossá dermedt éj.

Elszáll a szerelem, marad néhány fénykép  
amellyel nem is tudsz mit kezdeni, csupán  
csodálkozva nézed: ezt szeretted nemrég?,  
és többé nem vágysz már ölelése után.

Néhány hét, s felhőid tőled messze szállnak,  
messzire, egy rideg, borús város fölé,  
ahol már nincsenek régi, merész álmok:  
– te ott, én pedig itt – megyünk a sír felé.



**SZÖVŐLÁNY  
NEM ÁLMODIK**



## *A Styx partján*

dús csomaggá híznak a vizitdíj számlák  
lassan csak a jegyző tudja majd a számát  
mikor megtéríti kis részének árát

de nem rettent engem közelgő halálom  
*a Styx partján lábam kajánul lóbálom*  
hadd bosszankodjék csak a ladikos Kháron

most már csak megértő bölcs derűvel várom

(2006)

## *Radnóti*

Szülőházád? S tested is majd?  
Komolyan ezt remélted?  
Hát most itthon vagy –

S örökre kitátott szádba  
Pereg a szülőföld.

(2006)

# Ennyiért

– Helyzetkép J. A.-nak –

Szövőláný  
nem álmodik már  
*cukros ételekről*  
s más mesés  
édenekről

nem szövöi álmát  
hiszen szövőgyárát  
hol szötte selymét  
elbokázták  
őkelmék

Talán arról  
álmodik éppen  
hogy télen  
nem lesz lázas  
s hogy kezébe nyomnak  
a *Fedélnélkülért*  
egy-egy százast.

*Talán*  
már ma  
nincs is álma...

*Valósága*  
az átjárók világa  
meg a zord idő

s lábán a szétázott  
régi rossz cipő.

## Marionettmester

Laza kócbabákat  
száz madzagon rángat  
görcsbe meredt testtel  
(a) marionettmester.

Egyszerre sokezetet –  
s ez még csak a kezdet!  
A bábuk szaporák,  
madzaguk ezer ág!

Egy-egy ujyra ezer.  
Aztán már százezer!  
Amennyit nem restell  
(a) marionettmester.

Sok bábu úgy táncol  
cukorspárga láncon,  
ahogy irányítják  
rángatózó útját.

Boldogok is végül,  
hiszen mester nélkül  
– csúfjára világnak –  
magukba rognának.

De nem tart sokáig:  
ideig-óraig,  
s felbukik majd egyszer

(a) marionettmester.

# *Ballada egy politikussá züllött tanárról*

*(két ajánlással)*

Tanár úr kérem, én csalódtam önben,  
mert már színtelen tiszta-volt szeme;  
most elbúcsúszom inkább, s nem dühömben,  
végig gondolva mindent eleve.  
Tanár úr kérem, ön hazudott nekünk,  
amikor hősiek múltunkról beszélt  
és letagadta, hogy e dicső nemzet  
mindig is eltűrte a hazug szeszélyt.

Tanár úr nekünk legendát oktatott,  
bár tudta, hogy nem oly dicső a múltunk,  
eladtuk testünk – a hazánk –, s mint kokott,  
mi folyvást idegen karjába hulltunk.  
Tanár úr, ezt ön most sunyítva teszi:  
aljas érdekeknek szószólója lett,  
hazánk szerveit gyűlöletrák eszi,  
hazugság színpada lett a parlament.

Tanár úr talán a legvadabb hazug,  
hiszen jól tudja, mindez hová vezet,  
milyen mélységes szakadék ez az út  
ahová húzza ön ezt a nemzetet.

Ön sikert óhajt, s a színpadról ezért  
letaszítana minden más szereplőt.  
A nagy drámából ön semmit meg nem ért:  
nem zászlót lenget, hanem vad kereplőt.

*Ajánlás 1.*

*Herceg*, e tanártól végleg búcsúzom,  
Ezentúl talán már észre sem veszem,  
nem vezethet engem többet tévúton,  
hamis szava nem veheti el eszem.

*Ajánlás 2.*

*Herceg*, e tanárból báb lett, madzagon  
rángatott figura, csúf és torz bohóc,  
de nem nevetünk rajta, csak szájalom  
mit érzünk, ha beléből kilóg a kóc.

# *A vad madár*

(Népdalféle)

Házunkon egy kicsiny balkon,  
szemem megakadt egy falkón:  
ráröpuült a könyöklőre,  
ürgét nyúzott delelőre.  
Gonosz szemmel nézett körbe,  
karma hegyes, csőre görbe.  
Vártuk, hátha elrepülne,  
De csak lesett minket ülve.

Sötét tollát felborzolva  
Emésztett a gonosz gyomra.  
Nem száll el, hiába lessük,  
Támad, hogyha hessegetjük.  
Hess madár - hiába kérem,  
Ő csak ül ott, rém sötéten.

Ha a sólyom elrepülne,  
Én bús szívem felderülne.

(2009)

## Tükörútvesztő

Amnézia feje győzelme után  
 (a rajongói folyvást ünnepelték)  
 az Amnézlendbe osont egy délután,  
 álruhában, hogy fel ne ismerhessék.  
 Testőrei a távolból követték  
 (mint szomjazónak víz – kellett a magány),  
 hogy az ígéretektől elhülyült nép  
 föl ne ismerhesse, ő van e tanyán,  
 csak átlagember, ki löki a kecskét,  
 majd itt vezeti vadul a dodzsemet,  
 és kicsiben vesz pénzügyekből leckét,  
 erre használva a játéktermeket.

Besietett a tükörútvesztőbe.  
 A tükrök között az elsőbe nézett,  
 ujjongva látta, nem tellett időbe,  
 és hatalmas lett, mint az Égi Végzet.  
 Faggatni kezdte hát a tükörképét:  
 – Ugye, jó képmásom, nincs nálam nagyobb?  
 Én teremthetek háborút vagy békét,  
 tisztelnek a földi s égi angyalok.  
 – Ó, hatalmas vagy! – felelte a mása,  
 melletted még a Mont Blanc is csak parány,  
 és hangya az ég minden alkotása,  
 nagy művész vagy te az élet színpadán.

A nagy vezér most eggyel odébb lépett,  
 a második tükör előtt is megállt,  
 ámulva nézte a szemközti képet,  
 s amit látott, attól szava is elállt:  
 négyszeresére szélesedett válla,  
 mind a két karja akár egy tölgyderék,  
 s milyen férfias, kőkemény az álla!  
 – Hát ezért szerelmes minden hölgy beléd! –  
 súgta hízelgőn a foncsoros üveg -,  
 mert ilyen erős vagy, imád a világ,  
 ezért epekednek érted a szüzek,  
 ezért rebeg a nép teérted imát.

A nagy vezér feszítve tovább sétált.  
 Újabb tükör. Itt ránézett egy törpe.  
 – De kicsinek mutatsz, rút üveg – tréfált  
 hahotázva a vezér a tükörbe.  
 – Nono – felelte a képmás –, nálad én,  
 vedd észre, semmivel kisebb nem vagyok,  
 tudd meg tőlem hát, beképzelt nagylegény:  
 hogy valót mutatok, sosem torzítok.  
 A pártvezér fékeveszett haraggal  
 az igazmondóba rúgott egy nagyot,  
 ám kemény volt az, mint a kőfalakkal  
 védett vár, s a vezér sírva jajgatott.

*(Tanulság, melyet úgyse fogad meg)*

Ma sokra törsz de közeleg a másnap,  
mikor rádöbbsz: nem a tükör görbe,  
hatalmad vége csak neked lesz gyásnap,  
s megtudod, milyen egy *elűzött törpe*.

# Egy mondat a hazugságról

(Nemcsak a puskacsőben...

ILLYÉS GYULA)

Hol hazugság van,  
ott hamisság van  
kint a pusztaságban  
s a meleg szobákban,  
a lelkek zugában  
is hazugság van,

mert hazugság van  
minden újságban  
és minden sorában  
a szóra nyitott szájban  
is

csak hazugság van –

hol hazugság van  
ott hamisság van  
a vélt igazságban  
s szolgáltatásában:  
a bíróságban,  
minden ítéletben,  
és hazugság van  
isten-hitéletben  
krisztusszeretben  
és a parlamentben –

hol hazugság van,  
ott csak álság van  
a politikában,  
minden kormányban,  
elnököpalotában  
pártházak zugában  
fülkék magányában  
vasúti vágányban  
a kezes bárányban  
is  
csak hazugság van;

hol hazugság van,  
ott hamisság van  
minden szegletben,  
minden egyenlegben  
is  
csak hazugság van –

hazugság van  
nemcsak az országban,  
egész Európában  
messzi Ázsiában  
és a nagyvilágban  
csak hazugság van  
és hamisság van  
bokorban s ágban  
oltványban, dugványban  
a fakoronákban

ahogy a boglyát  
szekérre dobják  
tépő boronákban  
és a koronában  
is  
csak hazugság van,

mert hazugság van,  
(s persze hamisság van)  
az apák szavában  
anyák mosolyában  
gyermekkacagásban  
életben s halálban  
örömben és gyászban  
is  
csak hazugság van

igen, hazugság van  
s hazug szabadság van  
szónokok szavában  
e hazugországban



**AMIKOR  
SZALADNAK A LÁNYOK**



## *Amikor szaladnak a lányok*

A legszebb, amikor szaladnak a lányok.  
Vágyva nézem pályán, futópadon őket,  
az atlétatrikós, rezgő mellű nőket,  
táncolnak a halmok: nagyok meg parányok.  
Mindig szemből nézem a trikóredőket!  
Tenger hullámai – ugráló szép mellek...  
futás közben, igen, ekkor a legszebbek,  
Erosz táncoltatja a csodás emlőket.  
Szinte kacsintgatva mozognak a mezek!  
Szemembe villan hullámuk fénye-árnya.  
Micsoda mozgás! Mintha táncoló kezek  
játszanának velem, élettél, s egymással -  
csodálatos halmok: Ámor édes szárnya...

Lányok, ki győz ma nálam mellbedobással?

## *Illatos kert*

Micsoda bódító virág!  
Neked nyíló szép szelence.  
Vérszín ajkú mély kemence.  
Nézd, s megszűnik a külvilág.

Démonkehely. Virágkosár.  
Húsos szirmok. Mély torok.  
Bibéjéből méz csorog.  
Ívkupolás borospohár.

Elszédül, aki belenéz.  
Mámorító, mint óborok.  
Vörös lótosz, virágporok.

Ó, jaj, a vágyam elemészt...

## *Tenger vízében*

most már mindörökre elmarad egy álom:  
tenger vízében szeretkezni veled  
egy estébe hajló sehol-felhős nyáron  
a hold elé kúsznak éji fellegek  
mennyit gondoltam rá hogy talán majd egyszer  
ha a hullámozó víz olajsínbe hull  
beúszunk a mélybe, mezítelen testtel  
s lehűthetetlen öllek ott vadul  
körülöttünk kagylók medúzák és halak  
– cinkos hunyorral lesütött szemek –  
és nekünk a csend meg a jó magány marad  
szemedben csillagok pulzálnak mint smaragd  
éteri fénye, s *testünk vágytól remeg ...*

de ez az este már örökre elmarad

## *Olyan szelíd...*

Olyan szelíd voltál, mint a selymes patak.  
Néztelek s elfogott az eszeveszett vágy.  
Ott feküdtél, csábított a vetetlen ágy,  
Kandikáló melled, márványsima hasad.

Fejedet karolta színes, puha párna  
Akár a pitypangot nyáron a selymes gyep.  
Melléd bújtam s mondtam: mezítlen szeretlek.  
Csókoltam szép öled bebocsátást várva...

Te suttogva szóltál: ne nézd a meztelen  
Bőröm és testem, a megremegő kezem.  
Hunyd le a szemed és ölelj át nesztelen.

Maradj mozdulatlan, heverj rajtam, még nem  
Vagyok felkészülve, látod, védekezem!  
Légy türelmes, várj, míg felhúzom a térdem...

## Buklészőnyeg

Derekam karolta megfeszített lábad,  
az ágyban kezdtük, olyan mohón vetettük  
magunkat egymásba, akár két vadállat.  
Nem is a földön jártunk, inkább lebegtünk.

Sóhajtvá nyögted, maradj még, jaj el ne menj!  
visszatartottam hát, hogy te velem élvezd  
ezt a már-már földöntúli gyönyört és ezt  
a vihart, melyben együtt pokol és a menny.

Emlékszem halálig: ahogy észveszetten  
lecsúsztunk a puha ágyról önfeledten,  
s lent zajlott tovább a fortissimo aktus.

Együtt rángó lábunk adott hozzá taktust.  
Milyen régi eset! Bizony most is érzem:  
attól a szőnyegtől kikopott a térdem.

## Ötvenkilenc

Türelmetlenül futottam utánad  
S persze kulcsra zártam rögtön az ajtót.  
Őrjítő vágyam kegyetlenül hajtott,  
Szinte letéptem rólad a ruhádat.

Gomboltam – volna – hátul a melltartód,  
De kebled völgyében elől volt a pánt.  
Te megoldottad akkor a nagy talányt:  
Tépjem le bátran ezt a konok csatot.

Kibújt kosarából varázsos melled  
Még komoly súlya se húzta le picit,  
Izgalmában együtt ringatózott veled.

Szájamhoz emeltem a drága cicit  
Vadul csókoltam szépséges két halmát  
S lent már éreztem vad vágyam hatalmát.

## Hanyatt

Úgy, úgy! Lovagolj meg, te gyönyörű asszony!  
Szorosan fogd kantárod: a két kezem;  
érezzem, hogy a lánggal ölelkezem,  
és rajtam hordott nyerged gyönyört fakasszon.

Nem, ne húnyd le a szemed. Hadd lássam én ezt  
a szenvedélyt, mely nap és a csillagok  
vakító izzásával mostan itt ragyog  
íriszed szivárványán, és ó, ne fékezd

vágtád, műlovarnő a rivaldafényben,  
gerinced íjként feszítve nyargalj velem  
ebben az őrijítően szép szenvedélyben,

hegyen és mezőn át ívelő szerelem  
lovasa, váljunk ketten eggyé a kézben,  
melynek végén vár a rejtelmes végtelen.



**RECIPROK**



*Reciprok*

Lásd fordítva a világot!  
Égről tépjél vadvirágot,  
lendítsd talpad jó magasra  
a hátaddal essél hasra,  
repülővel szállj fel mélybe  
a napfényes, derűs égbe,  
föld gyomrába úrhajóval,  
szavalj verset néma szóval,  
mindent halljál a szemeddel,  
s élesen láss a füleddel,  
rúgd a labdát két tenyérrel,  
szeress kővel, dobj kenyérrel,  
lehajolva nézd a holdat,  
a fűben a csillagokat,  
jégben legyen bőröd égett,  
tűzben nyerjél hűvösséget,  
reggel fogyaszd estebédet,  
anyaméhből legyen véged,  
minden rosszról tudjad: jól van,  
  
s szüless meg a koporsódban!

## *Haragos triptichon*

### *1. Csitítóan*

Az éj sötét takarója  
egyre jobban feketül.  
Pihenj, tágra nyílt ajtódnál  
már a hajnal hegedül.

A hajnal, a kóbor zenész  
húrján zeng az üzenet:  
próbálj álmnyit pihenni,  
nyugtasd zajos szívedet,

mert hangosan, mint az üstdob  
szól – és vár egy hosszú nap,  
felejtsd el vak dühöngésed,  
süllyeszd mélyre bosszúdat:

mindenkinek fáj valami,  
düh ne dúlja lelkedet,  
altasson el szelíd béke  
hát hunyd le a szemedet!

*2. Dacosan*

Az éj sötét takarója  
egyre jobban feketül.  
Nem érdemes már aludni,  
hisz a hajnal hegedül.

A hajnal, a bohém zenész  
húrján zeng az üzenet:  
nehogy bebújj paplanodba,  
turbózd fel a szívedet,

legyél hangos, mint az üstob,  
így lesz vidám, s hosszú nap,  
sörrel, borral és konyakkal  
altasd el a bosszúdat!

Mulattasson minden ami  
dúlta eddig lelkedet,  
így lesz a bensődben béke:  
használd az eszedet!

*3. Ittasan*

Az éj tik-tak... takarója  
egyre jobban feketül.  
Miért vagytok itten többen?  
Jé! Két hajnal hegedül!

Két hajnal, két piás zenész  
húrján zeng az üzenet:  
lefér még egy pohárka itt,  
jól tágítja szívedet.

A füledben dörg (ez)üstob,  
agyadban hörg rossz dúvad,  
sör és bor és finom konyak  
csak fokozta bosszúdat.

Még két liter és szerintem  
Elfe... lejtéd lelkedet...,  
akkor lesz jó: semerre sem  
találod meg eszedet.

## Gyalog bizon'

*Az életet már megjártam. Többnyire csak gyalog jártam,  
Gyalog bizon'... Legfőlebb ha omnibuszon.*

ARANY JÁNOS

Trabant volt az első kocsim,  
azután jött a Skoda,  
ezt követte egy Dacia,  
delfinkék román csoda.

Volt utána egy Ladám is,  
agyonhasznált, örökölt,  
olyan rossz, hogy kint a sztrádán  
motorja kikönyökölt.

Használt Charmant következett,  
japán volt és elegánt –  
mígnem egyszer elől-hátul  
két autó is beleszállt.

Opel Astra követte őt..  
Kicsi, fürge, hófehér.  
Csak egy autótolvaj tudta,  
hogy e kocsi mennyit ér.

Amíg én a Rádióban  
hirdetgettem az ígét:  
beleült a pernahajder  
– tán azt hitte, klarinét –,

s megfújta a kedvencemet,  
sose került már elő.  
Nyilván szétbontotta szegényt  
egy zug-autószerelő.

Követte egy Opel Vectra.  
Nyitható a teteje.  
Metálbordó. Csepp víztől is  
foltos lett az eleje.

Új Astrára cseréltem őt.  
Nékem peches e márka:  
mert egy éjjel házunk előtt  
Egy tolvaj elzabrált.

Mostan *Focus* om van nékem.  
Nem is enyém. Cégemé.  
Tán utolsó autóm, hiszen  
ballagok a vég felé.

Így most már a hetven táján  
szerény s szegényebb vagyok,  
Újabb csodakocsiról én  
*legfőlebb* csak álmodok.

S mert a *Trabantot* nem gyártják,  
*gyalog járok* eztán, bizon'  
Ha ettől is meg kell válnom  
– *Arany* osan: *trolibuszon*.

## Éjszaka a tetőn

Este, látom, a parti rámpák  
fölött csillagok gyúlnak: a lámpák,  
s a sötétlő fellegek mögött  
– akár a díszbe öltözött  
báltermi drapérián  
lent s ott fent a galérián  
(ó, régimódi színterek)  
arany és ezüst flitterek:  
fent igaz csillagok – s mind remeg!  
És szórja fényét az éjen át  
egy pontra, hol mint jégen át-  
hasadó, széles furcsa semmiség:  
fekete lyukból nyíló derűs ég!  
Mögötte zene szól, halk, ritmusos,  
e diszlethez igen stílusos.  
És ott egy ház, a cserépen  
– mondhatni nagyon merészen –  
lábait nyújtva szürke  
macska siet fürge  
léptekkel az eresz felé,  
de nem kapaszkodik belé,  
hanem föláll, nyújtózik, nyávog  
(visszhangozza a repedt bádog)  
és deli férfi lesz belőle.  
Most egy lány siet a tetőre,

mint párducé, olyan a teste,  
kecses léptének tapsol az este.  
A macskaférfi odalép,  
vállára teszi két kezét  
és keringőzni kezd vele.  
A szférákból könnyed zene  
áramlik, üveghangon  
vonósok húzzák az égi gangon.  
Hallják s nézik a táncot,  
kutyák, szakítva szíjat, láncot,  
s leröppennek a galambok  
nézni ez éji kalandot.  
A mesepár eltáncol szépen,  
lábnyomokat hagyva az égen,  
mely aztán összezár kéken.

(Ezt álmodtam egyszer régen)

# Lájkolom a magyar nyelvet

*Az magyar nyelvről*

Lájkolom a magyar nyelvet  
mert az nekem oké,  
messengeren úgy vágtatok,  
mint egy netes zsoké.  
Rajta vagyok én a fészen  
És persze az iwiwen,  
(ott passzoltam el egy járgányt,  
hát király az imidzsem).

A spanom nem twitterezik  
és a spybootból kivált,  
éjjel nappal csak gályázik,  
csinálja a fesztivált,  
a dumcsija nem is kircsa,  
egyáltalán nem komoly,  
az állítmányt egyezteteti,  
s minden új szón elmolyol.

Így ő sose beszél mangolt,  
ikuvákum lett a srác,  
de a csaja bébilédi,  
érte kitörne a frász.  
Yes, ő nekem nagyon baba,  
Habár nem egy észkombájn,  
de szerkója szuper műkszik,  
stírlölöm a szép combján.

Ósünben vesz miniszokit,  
Lidliben meg strasszokat,  
mindben nagyon édi-bédi,  
őrjíti a skacokat.

Tegnap is fönt volt a neten,  
ment közöttünk a rizsa,  
küldtem neki három szmájlit,  
ezt nem látja pasija.

Faszagányos a magyar nyelv,  
Látod, mindent kifejez  
Ne má' hogy azt hadováld,  
hogy teneked link hely ez.  
Nem kő ide már Kazinczy  
ki szavakat buherál,  
mára ez már nem nagy biznic,  
nem lenne most zsírkirály.

Asse tudná, mi a trendi,  
nem küldene esemest,  
nem tudna még szörfölni sem,  
lúzer lenne egyenest.  
Pedig hát ő nagyon csípte  
A szót, ha az idegen,  
és talán a mai szöveg  
se hagyná őt hidegen,

gáz lenne, ha plázacica  
neki csá-val köszönne,  
s aztán rája zúdulna a  
kamuszöveg özöne,  
talán meg se értené, hogy  
mér trendi e hadova,  
így járna és zavarában  
nóném falcolna tova.

## *Kék medence*

A halál mélységes kék medence  
léted egyszer majd benne elmerül,  
s lelked akkor gondtalan evezve  
langy vizek hűvös mélyére kerül.

Lent csodaszín *halottlénnyek* úsznak.  
Rádköszön egy *evezőlábú* rák,  
irányjelzője víz alatti útnak,  
lapátja jelzi, merre ússz tovább.

Oldalba bök egy mulatságos *delfin*,  
hanyatt fordulva hasára emel.  
Nappal ölelkezik a tengerszín:  
a kékségre egy sárgás fény felel.

A delfin elhagy, búcsút mosolyog  
vagy tán csücsörít a kitért szája,  
de már a tested mellett kódorog  
és neked dalol a *gitárrája*.

Ott lent medúza vár s fehér koráll,  
tengeri fűmező nyújtja lágy testét,  
*fátyolos alga* körbe-körbeszáll,  
táncos *tűzhal* fényli át az estét.

Bukfencsel üdvözöl víg *bohóchal*,  
a *dugong* csöndesen bólogat feléd,  
reád mosolyog egy tengeri angyal,  
s végtelen békesség költözik beléd,

hiszen csak mélységes kék medence,  
melyben egyszer majd léted elmerül,  
hűs vizek közt gondtalan evezve  
vágyott nyugalmad végre teljesül.

## Celebvilág Celebeszen

Furcsa sziget ám Celebesz,  
hol az ember lám, celeb lesz,  
hiszen pompás egy szerep ez.  
Celebeszi tévészerp  
Ideális celeb-terep:  
Éjjel-nappal szerepelek.  
Celebeszen minden celeb:  
Celeb gólya celeb kelep-  
el, alatta celep telep,  
celeb csapon celeb szelep,  
celebek ott a fűszerek,  
s celebmérnek a műszerek.  
Celeb pónin celeb nyereg,  
celeb nyergen celeb gyerek,  
celeb itt a majomsereg,  
sok képernyőn celeb pereg  
s celebeké minden szerep:  
néha szexes, néha meleg,  
celeb ágyon celeb remeg,  
celeb mulat, nem kesereg.  
Celeb almát celeb felez,  
Az élet itt ígyen pereg:  
Celebelnek az emberek.

## Óda a szép Embóliához

Magát, kedves, én nem vártam,  
szép nevű Embólia.  
Gyors volt, akár a szélvihar  
röptette fémfólia.  
Itt van, hát az Isten hozta,  
Talán csak túléltem Önt,  
ki még egy ifjabb embert is  
hipp-hopp és a sírba dönt.

2007. DECEMBER

## Változások

Megláttál az utcán  
bicegve és sután.  
De nagyon szégyellted  
Hogy te ezt szeretted!

Én is megláttalak:  
de ez már más alak!  
Szélesedtél hátul.  
*Tompora mutantur.*

## Szerelmeim – városaim

Szerelmem – és néha vár is  
Szajna-menti léha Párizs.  
Hogyha hív, hát mennék máris.

Ilyenkor csak az a gondom  
(magamnak is félve mondom)  
megsértődik rám majd London.

Engem még azért is rág a  
gond: mit szól majd ehhez Prága,  
hisz szívemnek ő is drága.

S te is itt vagy, kedves Belgrád,  
turistádat sose verd át,  
s én ámulva nézek fel rád.

No és a szomszédos Zágráb,  
talán nekem ő még drágább,  
(bár nem múlja felül Prágát).

És nem múlja felül Oslót,  
az emlék ködébe oszlót  
de ott mégis szertefoszlót.

S mert nem fogott bőjti kosztra,  
szívemben él ősi Moszkva,  
csak meg vagyok tőle fosztva.

Aztán itt a cifra Pozsony.  
Utaztam ott villamoson  
(de a busz is vígan oson).

Versemet az égre festem,  
s itt maradok vénen, resten,  
e tüntető, rémes Pesten.

2007

# Tartalom

Kérdés / 5

## VILÁGOSABB MÁR A NAPNÁL / 7

|                            |                            |
|----------------------------|----------------------------|
| Apróhirdetés / 9           | Engem az Isten / 17        |
| Napnál világosabb / 10     | A sok szép régi emlék / 18 |
| A magány jegyzeteiből / 11 | Esik / 19                  |
| Száz / 12                  | Íme hát nem lelem... / 20  |
| Köszív / 14                | Feleség / 21               |
| Ha lesz még nyár / 15      | Asszony a temetőben / 22   |
| Advent Bécsben / 16        |                            |

## ÚGY JÖTT AZ ŐSZ / 23

|                      |                      |
|----------------------|----------------------|
| Monet kertje / 25    | Felhőhinta / 33      |
| Magányos cédrus / 27 | Úgy jött az ősz / 34 |
| Májusdal / 28        | December / 35        |
| Kánikula / 30        | Izzik a hó / 36      |
| Áprilisi alkony / 31 | Gyászjelentés / 37   |
| Holdfogyatkozás / 32 |                      |

## SZÖVŐLÁNY NEM ÁLMODIK / 39

|                                                  |                                  |
|--------------------------------------------------|----------------------------------|
| A Styx partján / 41                              | A vad madár / 49                 |
| Radnóti / 42                                     | Tükörútvesztő / 50               |
| Ennyiért / 43                                    | Egy mondat<br>a hazugságról / 53 |
| Marionettmester / 45                             |                                  |
| Ballada egy politikussá<br>züllött tanárról / 47 |                                  |

## AMIKOR SZALADNAK A LÁNYOK / 57

|                     |                      |
|---------------------|----------------------|
| Amikor szaladnak    | Olyan szelíd... / 62 |
| a lányok / 59       | Buklészőnyeg / 63    |
| Illatos kert / 60   | Ötvenkilenc / 64     |
| Tenger vizében / 61 | Hanyatt / 65         |

## RECIPROK / 67

|                         |                            |
|-------------------------|----------------------------|
| Reciprok / 69           | Kék medence / 80           |
| Haragos triptichon / 70 | Celebvilág Celebeszen / 82 |
| Gyalog bizony / 73      | Óda a szép                 |
| Éjszaka a tetőn / 75    | Embóliához / 83            |
| Lájkolom                | Változások / 84            |
| a magyar nyelvet / 77   | Szerelmeim – városaim / 85 |